

færdssamfund i opgør med de forældede strukturer.

Det er klart, at jeg i forhold til det, regeringen har lagt frem, ikke er imponeret af oppositionen, hverken af dens retorik eller af dens konkrete forslag til den anden politik. Det lyder næsten for tosset til at være sandt, men vores skøn i Finansministeriet over Venstres forslag, som påstår, de vil forbedre finanserne med 4,5 mia. kr., er, at de vil forringe dem med 7-8 mia. kr. Vores skøn over De Konservatives forslag, som påstår, de vil forbedre finanserne med 3 mia. kr., er, at de vil forringe dem med 9-10 mia. kr.

Det har jo grundlæggende sin rod i den kendsgerning, at det, vi igen er blevet præsenteret for i år fra Venstre og De Konservative, er en utrolig stor stak spareforslag af den art, der ikke kan lade sig gøre i det virkelige liv, heller ikke hvis man har 179 mandater i Folketinget til at støtte dem. Det er der heller ikke noget nyt i. Men det er i og for sig overraskende, at man bare kan slippe så godt af sted med så mange år i træk at komme med den dér store stak af uladsgiggelige spareforslag og postulater om mulige besparelser og dermed tegne et billede af, at man vil være i stand til at føre en mere ansvarlig økonomisk politik.

Dertil skal jo så føjes skattelettelsesstrategien, som jeg skal gøre nogle bemærkninger til siden hen, og som jo ikke helt har sluppet taget i Venstre, selv om man nu taler med andre ord, for på erhvervsskatteområdet laver Venstre med sine forslag et meget stort hul i kassen.

Hr. Thor Pedersen var inde på, at det stod skraldt til med den private beskæftigelse. Han prøvede også at gøre nogle bemærkninger om det i forhold til 2005-udspillet, oprindeligt for 2½ år siden. Men man er jo nødt til at se en sådan udvikling over nogle år, og det, der er kendsgerningen, er, at vi er højere oppe i privat beskæftigelse nu, end vi for 2½ år siden havde regnet med at vi kunne nå.

Kendsgerningen er også, at den private beskæftigelsesfremgang i Danmark siden 1993 har været op imod 150.000 netto mod 50.000 i den offentlige sektor, så når man hører de mange gentagne rapporter om dårligt erhvervsclima og erhvervsfjendtlighed fra regeringens side – ingen af delene er jo heller nyheder – kan man jo undre sig over, at det alligevel har været muligt at fremkalde en dynamik, der har skabt så mange nye private arbejdspladser.

Men der er mange ting i hr. Thor Pedersens måde at udtrykke sig på, som overrasker mig –

nej, det er forkert: som støder mig; de overrasker mig egentlig ikke. Den der betragtning om, at regeringen skulle have en aversion mod boligejerne, bilejerne og pensionsopsparere, er en meget, meget dårlig målsætning for en regering, for det er jo stort set os alle sammen. Hvem har ikke enten en bolig eller en bil eller lidt pensionsopsparing? Så selvfølgelig er regeringen ikke fjendtligt stemt mod os alle sammen.

Vi har ansvaret for, at landets økonomi hænger sammen, og også den forpligtelse at gå ud og sige til os alle sammen, at det ikke er alting, der kan lade sig gøre, at der nogle gange skal holdes igen. Det gjorde vi med pinsepakken, det gjorde vi med finanslovsforslaget sidste år og med det meget forkætrede efterlønsindgreb, og vi gjorde det i en forståelse af, at vi i hvert fald ikke ville være årsag til en gang til at lade stå til over for en dårlig udvikling i dansk økonomi, sådan som vi har oplevet det så mange gange tidligere.

Nu kunne jeg så ikke finde ud af, hvordan Venstres nye, ændrede skattestrategi så egentlig rigtig var. Jeg forstod efter hr. Anders Fogh Rasmussens udtalelser forleden dag, hvor man nærmest fik det indtryk, at nok skulle man ikke sætte skatten ned, men der var heller ikke en eneste skat, der måtte gå op, at det var i orden, hvis det var i Farum, og hvis det var hr. Peter Brixtofte, der gjorde det. Man må også forstå det sådan, at med hensyn til, om pinsepakken skulle demonteres igen, var det ikke var helt klart hvornår, måske, siden hen, når det kunne lade sig gøre, og så var der det med jobfradraget, der skulle indføres.

Jeg vil godt gøre den bemærkning om jobfradragfantomet, som jo har svævet over dansk politik nu i nogle år, at jeg synes, tilhængerne af det skulle gøre debattens klarhed den tjeneste at fortælle, at det sådan set bare er en anden måde at udtrykke den gamle tanke om, at man bør nedsætte indkomstoverførslerne i forhold til lønnen, på, for hvis et jobfradrag til de beskæftigede skal finansieres, så er det, man gør, jo, at man nedsætter skatten for dem, der er i arbejde, og opkræver det højere skat hos alle, og derved bliver nettotaberne dem, der får overførsler, og det er jo også efter forslagsstillerens mening det, der skal hidbringes med det forslag. Men hvorfor siger man så ikke det?

Det er i øvrigt meget nemmere at gå lige til at komme med det forslag, hvis man tør, om, at vi skal sætte alle indkomstoverførslerne ned. Hvorfor gå den store omvej? Vedkend jer dog,